

ГЕОРГИ ДЖЕНДОВ

**ВРЕМЕ Е
ЗА СМЪРТ,
МИЛИ МОЙ**

*Книгата излиза благодарение
на спомоществателството
на „МАРС Армор“
(Вж. 222 стр.)*

© Георги Джендов, автор, 2011 г.

© Орлин Атанасов, художник, 2011 г.

Книгоиздателска къща „Труд“, 2011 г.

ISBN 978-954-398-076-5

ГЕОРГИ ДЖЕНДОВ

**ВРЕМЕ Е
ЗА СМЪРТ,
МИЛИ МОЙ**

Ръководство
за наемни убийци

Част втора

ПРОЛОГ

Тежката автоматична врата от ковано желязо безшумно се оттегли встрани и първият огромен джип, натъпкан с петима бодигардове, стъпи на дългата алея към малкия замък. Лимузината зад тях возеше само двама души. Униформеният шофьор и суперзвездата на югославския турбофолк Света В. Не за друго, а в десетметровото автомобилно разточителство нямаше място от подарените в края на грандиозния концерт цветя. А и тя бе настояла да пътува сама. Все пак трябваше по някакъв начин да напомни за своята непреходна скръб. По скоростно и внезапно застреляния ѝ преди година и половина съпруг. Третото возило, идентично на първия турбодизелов звяр, навлезе в алеята и спря. Докато кованата стомана застана на мястото си, от него слязоха трима бодигардове и се присъединиха към чакащите до вратата други двама.

Веднага трябва да отбележим, че те много се различаваха от българските си колеги. Всички бяха членове на паравоенните отряди на бивша Югославия, с изключителна военна подготовка, сериозна практика из Косово и около Сребреница. Специалисти по всички видове оръжия, измислени зад Урал, пред Урал и оттатък океана. За израелското узи да не говорим! За взриво-поддривни познания – също.

Начинът на придобиване на тези таланти – в казарми, бойни условия и акции зад тила на врага, до голяма степен предопределяше и физиката им.

За разлика от типичната българска мутра, притежаваща снага, финес и изящество на двесталитров варел, западните им колеги си бяха съвсем обикновени по физически дадености и габарити момчета. Но само на външен вид. Те нямаха нужда от демонстрация на бицепси, трицепси и разни други „цепси“, ако такива въобще съществуват. Достатъчно бе, че по няколко часа на ден в другия край на обширното имение, под високата стена, за да не ги вижда никой, усилено доизкусуряваха уменията си по всички видове силови спортове. За интеллигентните, говорим!

Отделяха и по някой и друг пълнител за ежедневни тренировки по стрелба. С каквото оръжие ви дойде наум. Само да е пригодно за заглушител, разбира се!

Няма да дразним комшиите, я! А и те не бяха случайни хора!

Лимузината грациозно спря в закритата алея пред входа на споменатия малък замък. Достопочтен служител от персонала, с униформа и бели ръкавици, отвори задната врата и подаде ръка. Дивата на турбофолка започна да се източва от уюта на американския автомобилен шедьовър.

Източване е точната дума, защото всичките сто и осемдесет сантиметра започнаха да се материализират, започвайки от безумно скъпите обувки, прибавящи още петнайсет сантиметра токчета към общата височина. Беше изморена след концерта и я домързя да сменя последния от дванайсетте тоалета. Затова пътуваше с последната поред рокля. Беше специално избрана от екипа ѝ, защото я покриваше дващест и пет процента от тялото, я не!

След обувките се заизточиха безкрайни крака, бедра, малко рокля, много цици и едно лице познато, обичано, боготворено! Буйната черна коса правеше безуспешни опити да прикрие високото чело. Тънкият, съвсем леко гърбав нос, симетрично разделяше скулестото ѝ смугло лице. Дългите естествени мигли леко пърхаха над бадемовите ѝ очи и се стараеха да скрият острия ѝ поглед.

Понякога много остър и много безмилостен.

Нежната долчинка над горната ѝ устна успяваше донякъде да отклони вниманието от тънките ѝ устни.

Понякога много тънки и много безмилостни!

Концертът наистина бе грандиозен. Успехът също. Клетият стадион видя доста зор да побере стоте и повече хиляди желаещи да присъстват на първия от година и половина насам концерт на своята богиня и икона.

Мнозина се чудеха дали след разстрела на мъжа ѝ в хотел „Сърбия“, в центъра на Белград, тя отново ще се качи на сцената. Наследи несметно богатство, което с помощта на сестра си Лили Р., живееща в Берн, Швейцария, постоянно увеличаваше, и би могла да се оттегли на който си иска тропически остров на света и да си живее живота.

А ако островът много ѝ харесаше – можеше и да си го купи. Колко му е?

Но като певица, стъпила на сцената едва на пет и оттогава жънала само успех след успех, все пак – съгласете се! Островът си е остров – народната любов си е народна любов!

Ще пропуснем цялата шетня и суетня, настанала след нейното влизане в безсрамната необят на този архитектурен шедьовър. По молба на нейните лични сътрудници журналистите ѝ влязоха в положението и официалните интервюта с пресата бяха отложени за следващия ден.

Скандиранията на екзалтираната публика: „Света! Света!“, още кънтяха в ушите ѝ. На най-предните места, на най-преданите ѝ фенове сълзите не секнаха през цялото шоу. И тя им отговори подobaващо и от сърце.

Излезе на бис осем пъти.

Предварително бяха приготвили ваната с размери на детски басейн в петзвезден хотел. Личните ѝ помощнички, 4 (четири) на брой, прекършени на две, се изнесоха заднешком и затвориха зад себе си тежката резбована

врата. За нейната направа, изглежда, бе дала фира доста солидна част от бразилската джунгла.

Абе някакво много рядко и много скъпо дърво! Ама знам ли го какво е?!

Света В. пусна ефирния пенъоар на пода и преди да стъпи в топлите води на споменатата вана, с изваяното си краче размести дузините плаващи във водата розови цветове.

Въпреки че можеше да си поръча най-скъпата измислена козметика от коя да е точка на земята – природното си е природно!

Облегна се бавно назад, отпусна се и буйните, леко чупливи коси лениво заплуваха около лицето ѝ. Пресегна се и подхвана чашата с двайсет и пет годишно шампанско. След първата цигара и в началото на втората чаша се сети, че само с разпускане и плацикане пари не се правят, и реши да свърши малко работа.

С дебела кърпа, разположена на една ръка разстояние, избърса ръцете си и се пресегна към сателитния телефон.

Марката ви е известна от глава първа на „Ръководство за наемни убийци“ – „Испанска смърт“.

Избра опцията „Бързо набиране“ и след втория сигнал на другия край се чу дълбокия, леко дрезгав и нетърпелив глас на сестра ѝ Лили Р.

– Здравсти, добре ли мина?

– Съмняваш ли се? Стадионът не ги побра.

– Разбрах. Изкарали сте колони и отвън.

– Нямаше начин. Пред стадиона останаха поне още десет-петнайсет хиляди души. Имах чувството, че бяха и всичките фенове на футболния отбор.

– Има си хас! – изхили се сестра ѝ. – Нали е твой!

– Благодаря!

– К'во ми благодариш? Нали знаеш, че две ноти накръст не мога да изпея?

– Не ти и трябва. В едно семейство една певачка стига. Аз съм добра в едно, ти в друго – и това е важното!

– Права си! В тази връзка – какво правим с парите от концерта?

– Както винаги! Ще останат двайсет и пет хиляди безотчетни билета. Знаеш, че има каси, на които работят мои хора. До сутринта ще донесат куфарите. Към половин милион евро, може и повече. Не е зле за една вечер работа, нали!

– Права си! През кои обекти ще ги извъртиш?

– Мисля, че ще е най-добре през кетъринговата верига. Идват два религиозни празника и след десет дни ще са чисти като бебешка усмивка.

Настъпи кратко мълчание. Достатъчно, за да може Лили Р. да извърти компютъра в главата си.

– Знаеш ли, Свете? Празници, не празници, много пари са това! Защо не минеш някои и през бензиностанциите? Вярно, в динари са, но нали ще трябва да се зареждат. За вноса ще ги въртнеш в долари и... готово!

– Права си! Така ще направя!

– И не забравяй, че сега ще те гледат под лупа. Нали не мислиш, че всичко е забравено? Феновете са си фенове, ченгетата са си ченгета!

– А и с тая тяхна „обединена Европа“...

– И Интерпол...

– Направо ни вгорчават живота, гадовете с гадове...

– Абе знаеш ли какво? – Лили Р. направи кратка пауза.

– Щом миналата година се справихме, нищо вече не може да ни спре. Трябва само да го даваме по-леко и по-внимателно.

– Права си! – съгласи се певицата и добави: – Щом тогава се измъкнахме... нищо вече не може да ни спре!

Турбопевицата, както вече отбелязахме, индикира първото си качване на сцената едва петгодишна. Родителите ѝ не смятаха да изпускат момента и успоредно с редовните ѝ изяви я прекараха през всички видове музикал-

ни школи, училища, колежи и консерватории. Въпреки че беше родена в едно яко забутано, световно неизвестно планинско село, от чистия въздух, от екологичната храна ли, от що ли, но Света започна да се източва доста бързо. Още на седем започна да пълни блузката, на тринайсет понесе сутиените на майка си, на петнайсет стана жена. На осемнайсет маса народ загуби маса пари в обзалагания дали гърдите ѝ са истински или силиконови. Привържениците на втория вариант бяха от тези, които загубиха парите си.

Абе момичето си имаше всичко, откъдето и да го погледнеш. Явно Господ, когато я е създал, него ден е имал сефте и е бил много на кеф.

Пак по времето на басовете започна да краси кориците където каквото модно и не чак толкова модно списание се появи. Ученето ѝ в Консерваторията се състоеше предимно в прескачане за някой и друг изпит. Преподаватели, професори и асистенти винаги имаха запазени места за нейните концерти. На първите редове. Безплатно, разбира се!

И много се гордееха, че на задължителните след концертите партита си общуват и търкат рамене с много познати личности. Министри, депутати, бизнесмени и т.н. В непринудените разговори, преди и след убийствените ѝ рецитали, на крак, с дълги чаши в ръка, бяха привлечени доста пари за учебното заведение. Е... промениха се някои и други закони, разбира се, ама какво да се прави! Културата си иска своето! Вярно – турбофолк култура... Ама култура все пак...

Но веднага трябва да отбележи, че благодарение на тези дарения и дотации много други нейни колежки и колеги достигнаха до върховете на световната класика.

Единственото неудобство за интелигенцията бе, че наред със споменатите категории знаменитости по първите редове и по партитата се появяваха и разни други елементи, много често споменавани в крими новините.

Някъде около двайсетгодишнината на Света Бил Клинтън току-що се бе измъкнал от грандиозните скандали със свирките, които пищната еврейка Моника Люински му бе въртяла в килера за кофи и метли в Белия дом. Та реши, че сръбската политика в Косово... нещо... не му е на кеф... Не че той имаше и най-малка представа къде „the fuck“ се намират и Сърбия, и Косово, но тези, от които купуваше скъпоценния си петрол, му подсказаха. Та ония, с чаршафите, го насъскаха, платиха и докато разни стелтове и том-кети ръсеха бомбени честитки из Сърбия и нейните комшии, въпросните чаршафи седяха в климатизираните си сараи наред арабските пясъци и се кефеха на панислямската перспектива за Европа.

През Турция, Родопска България, Косово и Албания да стигнат до сърцето на омразната неверническа Европа. А там – лесно! Това, което през вековете не успяха да постигнат с острието на ятагана, огъня и мракобесието, сега щяха да постигнат чрез утробите на жените си...

Да сте чували мюсюлманка с по-малко от 5 (пет) деца? Аз не...

Щом самият аятолах на Иран се изцепи, че мястото на жената е: „Или в кухнята, или в родилния дом...“ За какво говорим...!?

Та Косово бе първата проверка на техните мераци – успешна... за съжаление!

От друга страна, нашето момиче бе заклет враг на плащането на каквито и да е данъци. Затова усърдно се стареше да сведе до минимум това досадно занимание. Това явно бе наследствена черта.

Преди още Света да навърши двайсет години, вече имаше много пари. Като казваме „много“, разберайте – страшно много.

По време на турнетата и изявите ѝ я придружаваше цялото семейство – майка, татко и по-голямата ѝ сестра Лили.